

2573/1315
Szegeden, 1874 évi május hó 11. kén.

Nagyságos

Arany János m. k. úrnak.

Mélyen t. pálya-atyám !!

Ízvem sugallatának szelvénye kénytelenít
e sorok irására, élő" korszakaink legnagyobb-
párok; vegye az alantalanított névtől ösrinte
megtiszteltetését dícső" pályájának munkálto-
dásán, mely égő" féklámpénnyel világítja ki a meg-
kezdett pályának ama örök jelzőit: "nincs di-
csőbb élet mint a hőért élni, és nincs szebb halál
mint a drága hazáért halni;" nemcsak — magam
több, számos ifjaktól ösztönözve, adok ex. nton
indulataimnak kifejezést: Hogy mi ok indított
engem e sorok irására, azt nemcsak éretem sejt-
ni fogja: én — — kit az elődök dícső" emlé-
kére, a hazai iradalom tapasztalására ösztönöz,

/.

Kénytelenítettem e dicső, szerény, de - mélyigga-
tottsággal - jart pályát elfogadni, és ezen pályá-
mihamarabb eléréséért, gyenge - bár - munká-
imat a gyakorolt, dicsőimlékű levő kézre bi-
rálat miatt általadni; nagy, óriási nagy! Kérdés
a fontosabb megfigyeléseket egyrészt elvállalni, de
nem csalogdom önmagam tisztelt férjén, ha ezt
szíveskedik, bírálat és oktatás részen, a sze-
rény, ifjútól átvenni; majd akkor leszek és éresem,
magam szerencsésnek ha kedves pályá-atgamtól
az elfogadás sorait olvashatom, ki az élet me-
hétkes szakáin, már megpróbált az öröme-
letiben maradó nevet.

Százsor elnézését kérek nagy férjén
öntől, de hiszem, hogy önméni már a magyar
kebel nevet, mely ily alkalommal teljes ere-
jével kigyúl; az eszme terén.

Nem bácsizom el annélkül, hogy k. pályáztam-
bírálatát elveszem, és mely lelkesítésgéből e rí-
mást nem képes okasztani, mint: „tartsa meg a
Magyarok Istene Arany Sínost a hará-
nak,” ez oly rívből ered, melynek hínjai csak
a nemes cél felé irányulva. Beesés választát
és céloz elfogadását mikamarabb elvárva, va-
gyok ösinte, a szabadság egyik leglángolóbb lemi
okasztó harafija

Tollák János
Szegedi főreált tanuló.
IV.

50.

A magyar jövője.

Meddig kérel még dicső magyar néps
szyszád nevének fátylát nyújtani? —
Nézd mi isillag fénylik ott az égen,
Homályteli! harám az isillagod!?
Meddig kérel még dicső magyar néps
Sötét reményed fényre hozni rá? — — —
Oh mikor lesz ismét hajnalodnak

Oly szemeakító gyémánt csillaga —
Am nevünk tövisbátort nem érlel,
Mert nagy volt egykor Ársád namrata,
Négy világtáj aorta el határáz,
S tengereknek árja szegte el. —

El magyaráz! ha vak sötét homályban,
Még lesz a nap kalfénye árad el,
Fel tehát az ébredésnek ... regge
Haxamfia! nem messze sívelveg!

Mint elodvosult fa rengetegben:
Hasonló arcod hozzá széps haxám!
Lombtalan! "de mégis zöld virágyon
Is szüszke szemmel mely tövére néz,
Mert alól gyökere még kikapthat,
Bár majd exek év dönté mélybe le,
S sebb leszen majd, hogyha ifju arca
Oly széps egészet kéjsek törzsökén.

(Folyt. jön)

Tollak János